

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-42(3)/15/AgŁ

Warszawa, 22 lipca 2015 r.

DECYZJA DIH-1/45/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jerzego Kamińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kamiński Firma Cukiernicza w Łodzi, od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi z dnia 27 maja 2015 r. nr 49/KJ-ŻG/2015 (nr akt sprawy: ŻG.8361.327.2014), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 257 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt siedem złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej czternastu partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 10-16 grudnia 201 r. przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwanego dalej „Łódzkim WIIH”, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Bałucki Rynek 1 (box 286/287), należącym do przedsiębiorcy Jerzego Kamińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kamiński Firma Cukiernicza w Łodzi, zakwestionowano oznakowanie czternastu partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł, wyprodukowanych przez tego samego przedsiębiorcę, zadeklarowanych w miejscu sprzedaży na wywieszce cenowej jako:

- „Zebra czekol.” w cenie 18,50 zł za kilogram (2,50 kg),
- „Strucla z owoc.” w cenie 14,00 zł za kilogram (1,50 kg),
- „Biszkoptowe z owoc.” w cenie 19,00 zł za kilogram (4,20 kg),
- „Adwokat” w cenie 18,50 zł za kilogram (6,00 kg),
- „Makowiec” w cenie 19,50 zł za kilogram (3,00 kg),

- „Sernik” w cenie 21,00 zł za kilogram (3,00 kg),
- „Gruszkowe” w cenie 18,50 zł za kilogram (3,00 kg),
- „Jogurtowe” w cenie 19,00 zł za kilogram (6,00 kg),
- „Bułka z serem” w cenie 1,60 zł za sztukę (11 sztuk),
- „Bułka z makiem” w cenie 1,60 zł za sztukę (7 sztuk),
- „Greckie” w cenie 1,80 zł za sztukę (11 sztuk),
- „Pączki z wiśniami” w cenie 1,80 zł za sztukę (6 sztuk),
- „Pączki wiedeńskie” w cenie 1,80 zł za sztukę (4 sztuki),
- „Krachnele” w cenie 1,80 zł za sztukę (7 sztuk),

z uwagi na niepodanie wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wbrew postanowieniom § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 774), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych” (od 9 stycznia 2015 r. identyczne wymagania wynikają z § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych”).

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 16 grudnia 2014 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.327.2014), a także w zestawieniu ocenianych produktów oraz na wydrukach zdjęć przedstawiających sposób ich oznakowania w miejscu sprzedaży. Do akt sprawy dołączono również oświadczenie kontrolowanego z dnia 16 grudnia 2014 r., z którego wynika, że należy on do grupy mikroprzedsiębiorców.

Strona poinformowała w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 r., że brakujące informacje znajdowały się w zakładzie mieszczącym się w Łodzi przy ul. Krawieckiej 20 (jako głównym miejscu wykonywania działalności gospodarczej) i w wyniku kontroli zostały dostarczone do punktu sprzedaży w Łodzi przy ul. Bałucki Rynek 1 (box 286/287).

W związku ze stwierdzonymi niezgodnościami, pismem z dnia 28 kwietnia 2015 r., Łódzki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Jerzego Kamińskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kamiński Firma Cukiernicza w Łodzi, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czternastu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł, informując także o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Ponadto, w piśmie tym wezwał stronę do przekazania informacji o wielkości obrotów za rok 2014.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i wyjaśniła w piśmie z dnia 4 maja 2015 r., że stwierdzone w zakresie oznakowania niezgodności były wynikiem zapomnienia.

Podobnie, jak w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 r., zwróciła uwagę, że brakujące informacje znajdowały się w zakładzie mieszczącym się w Łodzi przy ul. Krawieckiej 20. Podkreśliła, że w ciągu kilkunastu lat prowadzenia zakładu nikt z klientów nie zapytał o skład surowcowy w danym wyrobie cukierniczym i nawet nie zaglądał do zeszytu, który był dostępny na „bufecie obsługi klienta”. Powołując się na trudności związane prowadzenia działalności gospodarczej i związane z tym koszty, strona wniosła o nienakładanie na nią kary pieniężnej. Dodatkowo, w piśmie tym przekazała żądane informacje o wielkości obrotów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 27 maja 2015 r. nr 49/KJ-ŻG/2015 (doręczoną stronie 28 maja 2015 r.), Łódzki WIIH wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 1 257 zł z tytułu wprowadzenia do nieprawidłowo oznakowanych czternastu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł.

Pismem z dnia 5 czerwca 2015 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego 8 czerwca 2015 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o umorzenie lub zmniejszenie nałożonej na nią kary pieniężnej. Strona podniosła, że zastosowana wobec niej kara w wysokości 1 257 zł jest zbyt wysoka (a przy tym może skłonić ją do likwidacji zakładu, z uwagi na bardzo duże wydatki, jakie ponosi w związku z jego utrzymaniem, takie jak np. wynagrodzenie dla pracowników i uczniów, opłaty za gaz, energię i czynsz, zobowiązania podatkowe, koszty naprawy urządzeń i maszyn, zapewnienia środków czystości oraz utrzymania samochodów) i wystarczające w tym przypadku byłoby pouczenie. Jej zdaniem, stwierdzone niezgodności nie spowodowały żadnego uszczerbku na klientach.

Pismem z dnia 24 maja 2015 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i nawiązując kontakt telefoniczny z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 29 czerwca 2015 r. oznajmiła, że podtrzymuje stanowisko zawarte w odwołaniu i wnosi o jego pozytywne rozpatrzenie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub

pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Od 13 grudnia 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwane dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”, które w rozdziale III określa ogólne wymogi dotyczące informacji na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym.

W świetle art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej – importer danego środka na rynek Unii Europejskiej. Jak wynika z tego artykułu, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2), a bez uszczerbku dla tego przepisu podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (ust. 5).

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W dniu 9 stycznia 2015 r. weszło w życie rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych. Z tym dniem, na podstawie art. 4 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), uchylone zostało rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych (w tym także przepisy § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 tego rozporządzenia, obowiązujące w dniu kontroli). Wymagania w tym zakresie zostały określone w przepisach § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych.

Zgodnie z § 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (pkt 3), a w świetle ust. 2 tego paragrafu, że informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży należącym do strony przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego WIIH, zakwestionowano oznakowanie czternastu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł, z uwagi na niepodanie wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, co stanowiło naruszenie treści § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych (obowiązującego w dniu kontroli, a w obecnym stanie prawnym treści § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych).

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1 257 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Łódzki WIIH w drodze decyzji z dnia 27 maja 2015 r. wymierzył powyższą karę Jerzemu Kamińskiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Jerzy Kamiński Firma Cukiernicza w Łodzi, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu nieprawidłowo oznakowane przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie wniosła zastrzeżeń, co do zasadności uznania przedmiotowych produktów za nieprawidłowo oznakowane, natomiast podniosła, że zastosowana wobec niej kara w wysokości 1 257 zł jest zbyt wysoka (a przy tym może skłonić ją do likwidacji zakładu, z uwagi na bardzo duże wydatki, jakie ponosi ona w związku z jego utrzymaniem) i wystarczające w tym przypadku byłoby pouczenie. Jej zdaniem, stwierdzone niezgodności nie spowodowały żadnego uszczerbku na klientach. Tym samym, strona wniosła o umorzenie lub zmniejszenie nałożonej na nią kary pieniężnej.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (w tym także nieprawidłowo oznakowanie), podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Przepis ten jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a tym samym znajduje on zastosowanie już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Dla ustanowienia tej odpowiedzialności ma znaczenie nie tyle to, w jaki sposób doszło do naruszenia przepisów o jakości handlowej, ale to, czy zostały wprowadzone do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 917/11, z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt 2171/11 oraz z dnia 31 października 2014 r. sygn. akt 1304/13).

Należy w tym miejscu podkreślić, że pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym wprowadzenie na rynek, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją, oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tych przepisów, strona wskazane w decyzji organu pierwszej instancji produkty posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary, stosownie do nakazu wynikającego z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Jak wykazano powyżej, samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu produktów nieodpowiadających jakości handlowej jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary, która jest karą administracyjną. Przepis ten nie przewiduje bowiem możliwości odstąpienia od ukarania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o jakości handlowej, a jedynie zakłada różnicowanie wysokości kary w zależności od oceny przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 tej ustawy.

Zdaniem Prezesa UOKiK, okoliczności, na które strona powołuje się w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 r. (jako odpowiedzi na informację o wynikach kontroli) oraz w piśmie z dnia 4 maja 2015 r. (jako odpowiedzi na wszczęcie postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie), że brakujące informacje znajdowały się w zakładzie mieszczącym się w Łodzi przy ul. Krawieckiej 20 i w wyniku kontroli zostały dostarczone do punktu sprzedaży w Łodzi przy ul. Bałucki Rynek 1 (box 286/287), natomiast przyczyną zaistnienia tych niezgodności było zapomnienie, tym bardziej, że w ciągu kilkunastu lat prowadzenia zakładu nikt z klientów nie

zapytał o skład surowcowy w danym wyrobie cukierniczym i nawet nie zaglądał do zeszytu, który był dostępny na „bufecie obsługi klienta”, nie mają – wbrew przekonaniu strony – znaczenia dla oceny zasadności wymierzenia powyższej kary, za niezgodności stwierdzone w toku kontroli, a więc nie mogą przemawiać za odstąpieniem od jej wymierzenia, ani za zastąpieniem jej pouczeniem. Dodać należy, że obowiązek wynikający z przepisów o jakości handlowej w zakresie prawidłowego oznakowania produktów oferowanych bez opakowań w miejscu sprzedaży spoczywał tylko na stronie, która była jednocześnie ich producentem i dysponowała brakującymi informacjami na ich temat.

Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. od 500 zł do 3 141,25 zł (5 x 628,25 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czternastu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 628,25 zł, przy uwzględnieniu przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, takich jak: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia strony, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 257 zł (2 x 628,25 zł), która mieści się w granicach przewidzianych ustawowo i stanowi w zaokrągleniu dwukrotną wartość zakwestionowanych produktów, rozumianą jako korzyść majątkową (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11).

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała w odwołaniu wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, Prezes UOKiK przeprowadził analizę prawidłowości uwzględnienia przez organ pierwszej instancji powyższych przesłanek i zważył, że:

- oceniając stopień szkodliwości czynu, prawidłowo ustalono, że wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów, z uwagi na brak informacji o wykazie składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, godziło w interesy konsumentów, gdyż pozbawiało ich istotnych informacji o produkcie, mogących mieć wpływ na dokonanie właściwego wyboru i pozwalających na uniknięcie niepożądanych składników, takich jak np. alergeny. Nie sposób zatem zgodzić się argumentem strony zawartym w odwołaniu, że stwierdzone niezgodności nie mogły spowodować żadnego uszczerbku na klientach. Podkreślić należy, że wykaz składników w miejscu sprzedaży produktów oferowanych bez opakowań stanowi dla nabywcy praktycznie jedyne źródło informacji na temat rodzaju i właściwości danego produktu, a więc brak tych informacji, w ocenie Prezesa UOKiK, pozbawiał konsumentów prawa do dokonywania wyboru zgodnie z ich oczekiwaniami. Dodać należy, że strona nie przedłożyła w toku kontroli żadnych etykiet lub innych dokumentów, na podstawie których można by było ustalić skład surowcowy zakwestionowanych wyrobów cukierniczych. Z wyjaśnień złożonych przez stronę w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 r. (po zapoznaniu się z wynikami kontroli) oraz w piśmie z dnia 4 maja 2015 r. (po zapoznaniu się ze wszczęciem postępowania

administracyjnego w niniejszej sprawie) wynika, że brakujące informacje znajdowały się w zakładzie mieszczącym się w Łodzi przy ul. Krawieckiej 20 (jako głównym miejscu wykonywania działalności gospodarczej) i w wyniku kontroli zostały dostarczone przez stronę do punktu sprzedaży w Łodzi przy ul. Bałucki Rynek 1 (box 286/287). Niemniej jednak, nie zmienia to prawidłowości kwalifikacji przyjętej przez Łódzkiego WIIH, gdyż w czasie kontroli, wymaganych prawem informacji nie było w miejscu sprzedaży;

- oceniając stopień zawinienia strony, słusznie uwzględniono, że stwierdzone niezgodności powstały u kontrolowanego, który nie dopełnił należytej staranności, aby wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty spełniały wymagania jakości handlowej określonej w przepisach § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych (obowiązujących w dniu kontroli), jak również § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (obowiązujących w dniu wydania zaskarżonej decyzji i niniejszej decyzji organu drugiej instancji), a także wzięto pod uwagę wyjaśnienia strony zawarte w ww. piśmie z dnia 4 maja 2015 r., że uchybienia te mogły być wynikiem zapomnienia. Niemniej jednak, strona jako profesjonalista na rynku spożywczym, prowadzący działalność gospodarczą od 1995 roku, czyli od 20 lat (jak wynika z danych zawartych we wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej), będący jednocześnie producentem zakwestionowanych produktów, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez niego działalnością, zważywszy, że obowiązek w zakresie prawidłowego oznakowania produktów oferowanych bez opakowań w miejscu sprzedaży spoczywał wyłącznie na stronie;
- oceniając zakres naruszenia, zasadnie stwierdzono, że informacja o wykazie składników stanowi jeden z najważniejszych elementów jakości handlowej, a więc niepodanie tych informacji w miejscu sprzedaży produktów oferowanych bez opakowań, wskazywało na istotne naruszenie przepisów o jakości handlowej, mających na celu ochronę interesów konsumentów;
- oceniając dotychczasową działalność tego podmiotu, słusznie uwzględniono, że strona w okresie ostatnich 24 miesięcy po raz pierwszy naruszyła przepisy o jakości handlowej;
- oceniając wielkość obrotów tego podmiotu, prawidłowo ustalono, że strona należy do grupy mikroprzedsiębiorców.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki, jakimi kierował się organ pierwszej instancji przy miarkowaniu wysokości kary, stanowiły podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 1 257 zł.

Jak stanowi art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna stanowić także poważną dolegliwość, jednakże nie

eliminować przedsiębiorcy z rynku. Dodać należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed produktami niespełniającymi wymagań jakości handlowej w zakresie oznakowania, stąd też kary wymierzone z tego tytułu, po uwzględnieniu kryteriów stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, określonych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty odpowiadające jakości handlowej, a także spełni ona swoją funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie obowiązków pod względem zapewnienia prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów oferowanych bez opakowań.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o umorzenie lub zmniejszenie nałożonej na nią kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Zważywszy, że strona podniosła w odwołaniu, iż wymierzona jej kara pieniężna może narazić ją na utratę płynności finansowej, a przy tym skłonić ją do likwidacji zakładu, z uwagi na bardzo duże wydatki, jakie ponosi ona w związku z jego utrzymaniem, Prezes UOKiK informuje, że przesłanka wielkości obrotów strony za rok 2014 (jako rok rozliczeniowy poprzedzający rok nałożenia kary) została uwzględniona przez organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary, zgodnie z dyspozycją art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej (według oświadczenia strony z dnia 16 grudnia 2014 r., złożonego w toku postępowania kontrolnego oraz pisma strony z dnia 4 maja 2015 r., stanowiącego odpowiedź na wszczęcie przedmiotowego postępowania administracyjnego i wezwanie do przekazania tej informacji), a kwestia jej sytuacji ekonomicznej może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w spłacie należności publiczno-prawnej, jaką jest wymierzona kara.

Jak wynika z art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613), na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, organ pierwszej instancji może:

- odroczyć termin płatności podatku (kary pieniężnej) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty (pkt 1);
- odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji (pkt 2);

- umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (pkt 3).

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Jerzy Kamiński
ul. Krawiecka 20
91-836 Łódź
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Łodzi
3. a/a